

Тсва той каза на простъ езикъ и съ такъвъ ядъ, като че искаше да си отмжсти на момчетата за нѣкакви лични обиди.

Учителтъ Задгорски стана отъ мѣстото си.

— Слушай, дѣдо Христо! Ти забравяшъ: г. директорътъ заповѣда да се не биятъ изъ пжтя дѣцата! Остави — азъ да се разправа съ тѣхъ!

Директорътъ изви глава и направи знакъ на слугата:

— Иди си сега Азъ се надѣвамъ на тебе...

— Ще се постарая, г-нъ директоре . . . Помага ви Богъ, господа учители!

Старецътъ имаше навикъ всѣкога да поздравява съ „помага ви Богъ“. Слѣдъ като той излѣзе, учителитѣ малко се раздвижиха.

— Азъ ще ви задържа още малко, господа, още не съмъ свършилъ, — заговори директорътъ и пакъ разсѣено запрѣлиства разкрития прѣдъ него дневникъ. — Да речемъ, че утрѣ ще ни доведатъ двата размирника, макаръ че мене все ми се не вѣрва въ това

— И азъ се съмнѣвамъ, — се засмя секретарътъ на съвѣта.

— Но да допустнемъ, че ги доведатъ. Какъ тогава да се постжпи съ тѣхъ? Азъ мисля, цѣлиятъ учителски съвѣтъ да се събере тукъ, въ учителската, и въ наше присжтствие да се смъратъ, да се съвѣтватъ да се накажатъ

— Да се наложатъ, като пастарма се пошегува стариятъ учителъ Върбевъ.

— Да, каза директорътъ, като се усмихна добродушно. — Дѣдото наистина не се шегува. — Той би го направилъ. И тѣй, съвѣтъ, мърмане, наказание — да имъ се намали поведението на еди-